

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Στον απόστολο Τιμόθεο και επίσκοπο Εφέσου ο απόστολος Παύλος έγραψε δύο επιστολές. Την Α΄ και την Β΄ προς Τιμόθεον επιστολή. Την Β΄ επιστολή την γράφει μάλλον από την Ρώμη και μάλιστα κατά την δεύτερη φυλάκισή του και ενώ γνωρίζει ότι επίκειται ο θάνατός του. Γι' αυτό η επιστολή αυτή, που είναι και το κύκνειο άσμα του Παύλου, αποτελεί τον απολογισμό για την ζωή του και το έργο του αλλά συγχρόνως είναι και η παρακαταθήκη του για το πως πρέπει να πορευτεί ο Τιμόθεος στην αποστολική του ζωή και δράση, αλλά και ο κάθε πιστός. Διότι στην ορθόδοξη παράδοση δεν υπάρχουν δύο είδη πνευματικότητας, των κληρικών και των λαϊκών, ή των μοναχών και όσων εργάζονται στον κόσμο, αλλά μία. «Α δε υμίν λέγω πάσι λέγω» (Μαρκ. 13,37) διευκρινίζει ο Χριστός στο ευαγγέλιό του.

Ας δούμε το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα από αυτήν την επιστολή.

«Τέκνον Τιμόθεε νήφε εν πάσιν». Οι άλλοι οι ασεβείς και οι αιρετικοί που προανέφερα, αρχηγοί και πλήθος, κάνουν ότι κάνουν. Είναι οπαδοί της «ήσσονης προσπαθείας» και της εύκολης επιτυχίας. Εσύ όμως εν αντιθέσει με αυτούς να είσαι νηφάλιος, προσεκτικός, και με άσκηση καθολική να πορεύεσαι στην ζωή σου.

«Κακοπάθησον, έργον ποιήσον ευαγγελιστού». Κοπίασε ποιμαντικά και ιεραποστολικά. Προσπάθησε να περισώσεις από τους ψευδόχριστους και ψευδοπροφήτες το ποίμνιο. Τρέχουν και μοχθούν αυτοί για να καταστρέψουν ψυχές. Μόχθησε και συ και ξεπέρασε τα όρια της αντοχής σου για να σώσεις ψυχές. Πολλές φορές μας ενοχλεί η δράση των ανθρώπων εκτός Εκκλησίας, ενώ εμείς παραμένουμε ράθυμοι και αδρανείς, χωρίς να προβαίνουμε σε κάποιο αντιπερισπασμό. Διαμαρτυρόμαστε απλώς γιατί εκείνοι κινούνται και εργάζονται και δεν παραμένουν νωχελείς και άπραγοι σαν και εμάς. Εκείνοι όμως κάνουν την δουλειά τους και εμείς πρέπει να κάνουμε την δική μας. Ο Θεός παραχωρεί πολλές φορές να κινούνται εκείνοι και να δρουν ανενόχλητοι για να ξυπνήσουμε επί τέλους εμείς από τον ωχαδελφισμό μας και την βαριεστημάρα μας. Έργο του ευαγγελιστού, λέγει ο άγιος Χρυσόστομος, είναι να κακοπαθαίνει κανείς από τους έξω αλλά και απόμόνος του.

«Την διακονία σου πληροφόρησον». Εδώ η λέξη «πληροφόρησον» δεν έχει την έννοια να δώσει πληροφορία για το έργο σου ή να το διαφημίσεις, αλλά έχει την έννοια της πληρότητας και τελειότητας κατά το δυνατόν. Με άλλα λόγια είναι σαν να του λέγει ολοκλήρωσε την διακονία σου, μη την αφήνεις ελλειπή και ατελή.

Όταν η διακονία μας είναι ολοκληρωμένη και άρτια, κατά το ανθρωπίνως δυνατόν, τότε από μόνη της θα γνωσθεί και θα διαφημιστεί.

«Εγώ γαρ ήδη σπένδομαι και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε». Τι σημαίνει σπένδομαι; Οι αρχαίοι, όταν θυσίαζαν ζώα ή καρπούς, έλεγαν θυσιάζω. Όταν θυσίαζαν υγρά –λάδι, κρασί, μέλι, γάλα, νερό– έλεγαν σπένδω. Ο Παύλος για τον εαυτό του εδώ προτιμά το παθητικό σπένδομαι, επειδή υπαινίσσεται ότι θα χύσει το αίμα του. Εννοεί ότι αυτός θυσιάζεται και ο καιρός της αναχωρήσεώς του έχει έλθει. Η καλύτερη λοιπόν σπονδή είναι η σπονδή αίματος, που την προκαλούν βέβαια οι εχθροί της Εκκλησίας, αλλά οι άγιοι την δέχονται αδιαμαρτύρητα και άφοβα, με χαρά και δοξολογία προς τον Θεό.

«Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος». Ο άγιος Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας το χωρίο αυτό, λέγει ότι πολλές φορές προβληματίστηκε γιατί ο Παύλος καυχάται για τον εαυτό του τόσο. Με τη χάρη του Θεού όμως βρήκε την απάντηση. Δεν καυχάται από εγωισμό και υπερηφάνεια, αλλά για να παρηγορήσει την λύπη του μαθητού του, που τον χάνει, και να του πει ότι πρέπει να χαίρεται, που ο δάσκαλός του και πνευματικός του πατέρας επιτέλους μετά από τόσους κόπους και μαρτύρια στεφανώνεται και δοξάζεται. Ο Παύλος ενεργεί όπως ένας απλός πατέρας που παρηγορεί το παιδί του, που μένει ορφανό, και του λέγει: «Μή κλαις· έζησα καλά και φθάνοντας στα γηρατειά τίμιος και ακατηγόρητος, σε αφήνω και πάω να με στεφανώσει ο Θεός μας». Η ορφάνια είναι μεγάλο κακό ακόμη και για τους μεγάλους στην ηλικία, ακόμη και για τους αγίους. Ο ίδιος ο Παύλος εξομολογείται αλλού ότι «ορφανέψαμε προσωρινά από εσάς (τους Θεσσαλονικείς), αν και χωριστήκαμε από την προσωπική επαφή και όχι από την καρδιακή σχέση» (Α΄ Θεσ. 2,17) και ότι τόσο τους αγαπούσε που δέχθηκε να χωριστεί από τον Τιμόθεο και να μείνει μόνος στην ειδωλολατρική και απνευμάτιστη Αθήνα, για να τους στηρίξει εκείνος (Α΄ Θεσ. 3,1). Και στον Τιμόθεο λέγει, στην αρχή της Β΄ προς αυτόν επιστολής του (1,4) ότι θυμάται τα δάκρυα που έχυσε όταν χωρίστηκαν για ιεραποστολικούς λόγους και ότι ποθεί να τον ξαναδεί προσωπικά για να γεμίσει και ο ίδιος χαρά. Λοιπόν Τιμόθεε προσπάθησε και συ να πετύχεις αυτό. Όπου υπάρχει αλυσίδα και φυλακή και θάνατος χάριν του ευαγγελίου εκεί υπάρχει καλός αγώνας, εκεί έχει μεγάλα στεφάνια. Τα στεφάνια αυτά δεν είναι από φθαρτά υλικά ούτε τα δίνουν άνθρωποι ούτε η χαρά είναι πρόσκαιρη. Για πάντα ο νικητής ζει σε λαμπρότητα, σε δόξα και τιμή, κοντά στον Θεό, στους αγγέλους, στους αγίους.

«Ον αποδώσει Κύριος εν εκείνη την ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού». Δεν θα τον δώσει μόνο σε εμένα, αλλά σε όλους που αγαπούν την επιφάνειά του, δηλαδή την ενανθρώπησή του, την εμφάνισή του και την αποκάλυψή του στον κόσμο. Βαδίζουμε προς τα Θεοφάνεια ή Επιφάνεια και η Εκκλησία μας διάλεξε αυτό το τμήμα από την προς Β΄ προς Τιμόθεο επιστολή για να μας προετοιμάσει πως να δεχθούμε την ιστορική φανέρωση και αποκάλυψη του Θεανθρώπου Χριστού στον Ιορδάνη. «Λέγεται

επιφάνεια, επειδή φαίνεται επάνω και ανατέλλει από πάνω» λέγει ο άγιος Χρυσόστομος.

Πως μπορεί κάποιος να αγαπήσει την εμφάνιση του Χριστού. Με το να τηρεί τις εντολές του. «Αυτός που με αγαπά θα τηρήσει αυτά που δίδαξα και θα τον αγαπήσει και ο πατέρας μου και θα έρθουμε προς αυτόν και θα κατοικήσουμε μέσα του» (Ιω. 14,23). Συνεπώς πριν την δευτέρα παρουσία του θα εμφανιστεί σε εμάς προσωπικά και θα κατοικήσει μέσα μας. Θα είμαστε Χριστοφόροι και Θεοδόχοι, εφ' όσον αγαπήσαμε και ποθήσαμε την επιφάνειά του. Αυτό θα μας κάνει να επιθυμούμε σφοδρά και την τελική και οριστική του επιφάνεια κατά την δευτέρα παρουσία. Θα κραυγάζουμε μαζί με την Εκκλησία μας· «Ναι έρχου, Κύριε Ιησού» (Αποκ. 22,20).

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης